

[Niels Andersen.]

denne tanke til nærmere overvejelse for pengeinstitutterne.

I øvrigt vil jeg gerne i tilslutning til de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte vedrørende eventuelle dispensationsbestemmelser for den studerende ungdom, gøre mig til talsmand for, at vi undersøger disse spørgsmål nærmere i et udvalg, ligesom vi nok må se nærmere på, om der eventuelt i det foreliggende lovforslag skal indføjes dispensationsbestemmelser vedrørende de unge mennesker, der i forvejen har bundet sig til opsparing i form af forsikring eller på anden måde.

Med disse bemærkninger skal jeg på retsforbundets vegne tilsige velvillig behandling af lovforslaget i et udvalg.

Alfred Jensen: Det ærede medlem hr. Holger Eriksen sagde, at dette lovforslag gav ungdommen en favørstilling. Jeg tror ikke, det er den opfattelse, ungdommen og befolkningen i almindelighed har. Hvis man skal karakterisere dette lovforslag, må det da være således, at det lægger byrder og bånd på ungdommen. Det er noget mærkværdigt at høre, at de partier, som ellers taler om, at man er ved at gå for vidt i retning af at sørge for andre, interesserer sig for, hvordan der skal spares, og hvordan man skal leve, at de er så hjertevarme, når de omtaler foranstaltninger af denne art, for der er i virkeligheden tale om nye byrder for ungdommen. Lovforslagets titel svarer slet ikke til dets indhold; det burde egentlig hedde — og det kommer det måske til, inden vi er færdige med arbejdet her i tinget — lov om bunden opsparing eller tillægsskat for unge ikke-forsørgere, for det er det, lovforslaget går ud på.

Jeg skal ikke fordybe mig i betragtninger over, at retsforbundet kan gå ind for et sådant lovforslag — det parti, der ellers har talt imod tvangsforanstaltninger. Her er vel nok tale om tvangsforanstaltninger: hvis man ikke foretager opsparing, får man en ekstra skat. Det er ikke så lang tid siden, vi hørte noget om, at skat var en art tyveri, for det var borgernes penge, der var tale om, og dem burde staten ikke have noget at gøre med; men nu går partiet altså blankt ind for dette.

Vi har den opfattelse, at der hviler byrder nok på ungdommen. Jeg har bemærket, at

finansministeren mener, at store dele af ungdommen nyder godt af at få kost og logi hos forældrene eller hos deres arbejdsgiver. Det kan vel ikke bestrides, at mange unge har en sådan favørstilling, men der er så sandelig også unge mennesker, der ikke kan nyde sådanne goder; de unge, som skal leje værelse, og de unge, der skal spise ude, kommer til at betale dyrt for det, og dertil kommer, at også andre omkostninger ved det daglige liv er temmelig store for denne kategori af medborgere. Hvad koster ikke vask og reparationer? Vi kommer vist til det resultat, at for dele af ungdommen er det temmelig vanskeligt at eksistere, og dertil kommer de byrder, man lægger på ungdommen i form af militærtjeneste.

Nu kommer man altså med et lovforslag, som bestemmer, at enten skal der foretages en temmelig stor opsparing, eller også skal der betales en tillægsskat på 25 pct. heraf. Jeg hører, hvorledes ærede medlemmer med legende lethed kan klare disse problemer for ungdommen, men jeg er ikke sikker på, at det ville være så let for dem at klare problemerne, hvis de selv levede under de samme forhold.

Jeg har hæftet mig ved, at man nu taler om en dispensationsordning, fordi det bør tages i betragtning, at der er nogle unge, der bruger en del af deres penge til uddannelse. Det forekommer mig, at der også er ting, der taler imod skatteforhøjelse eller opsparing for andre unge end dem, der studerer; der er mange andre former for uddannelse, som ungdommen ofrer penge og energi på. Adskillige unge er kursus-søgende, andre køber og læser bøger og uddanner sig derigennem, og der er unge mennesker, der dyrker en hobby. Jeg ved for øvrigt ikke, om det at foretage rejser ikke også er et led i unge menneskers uddannelse og udvikling. Det er imidlertid klart, at hvis unge mennesker, der bor uden for deres hjem og altså må betale fuld pris for kost og logi og øvrige livsfor-nødenheder, også skal foretage en opsparing som den, der her forlanges selv af de laveste indtægter, bliver der ikke råd til noget som helst af det, jeg her har nævnt, hvis de da ellers skal leve, som mennesker i almindelighed lever i vort land.

Jeg er vel klar over, at man kan diskutere, om de, der har en skalaindkomst på 10 000-